

K·MEO

ADIÓS MUCHACHOS COMPAÑEROS DE MI VIDA...

Marchena es jubila com a President del Tribunal Suprem

Yo, Manuel Marchena Gómez, juez truhan y señor, lego mi puesto como Presidente de la sala de lo penal en el Tribunal Supremo con la convicción de haber sido útil a España a la que he servido con entrega absoluta e íntima convicción. Nunca creí en la idea de las dos Españas. De España solo hay una, la mía. Una nación unida, soberana, imperial, elegida por nuestro creador como crisol de la fe y la justicia.

Recibí por primera vez a mi Dios y Señor en tierras de lo que ahora se llama África (pero que es territorio español) arrodillado junto a mi padre capitán de la Legión. La ceremonia sacra me dio carácter y sigo teniéndolo.

Mi carrera ha sido ardua. No son pocos los enemigos de la Madre Patria, comunistas y masones, como decía nuestro guía y maestro el Generalísimo Franco, que han intentado socavar nuestras raíces más

profundas apelando al libertinaje en forma de depravaciones sexuales, igualdades enfermizas, independencias, ateísmo y otras lacras. Desde mi tribuna del Supremo he intentado atajar cuantos problemas he podido. Mi guía moral siempre ha sido Dios y mi guía legal, Manos Unidas.

Las parciales denuncias que he recibido de las lejanas tierras europeas (Tribunal Europeo para ser exactos) no hacen sino demostrar mi integridad como sucediera en el caso Atutxa o en el más reciente y peligrosísimo juicio contra los separatistas catalanes, verdadero tumor maligno de la santa unidad española.

Las supuestas irregularidades en el caso Garzón o en el acceso de mi hija a la fiscalía (un embrollo que confieso sigo sin entender) fueron utilizados por los enemigos de la Patria para cuestionar

mi imparcialidad. Nada más lejos de la verdad. Soy absolutamente transparente. La razón la tiene mi España, la mentira sus enemigos y a partir de ahí, dicto sentencia.

Ahora me voy, cierto, pero seguiré atento al devenir justiciero de España desde la sala de lo penal como uno de sus magistrados. ¡Y que magistrado!

No hace mucho hablé con el Generalísimo y me juró que Dios me tiene una parcela reservada en el paraíso, pero que no me preocupe, que tengo vida para largo. ¡Viva España y su santa justicia!

P.D. No em traduït el text per no perdre la seva essència racial.

GARSA PROSTÀTICA

ELS NENS TORNEN A CASA

Ciments Molins torna a Catalunya després de fugir per l'1-0

Patriotes. Això és el que són els membres del Consell d'Administració de l'Empresa Ciments Molins o, si més no, així els ha rebut el President Illa i Foment del Treball que els han donat una entusiasta benvinguda. Sembla que per les autoritats, val més el retorn d'una colla d'accionistes covards que un mínim compromís amb la societat a la que pertanyen.

Amb les empreses passa com amb les criatures. Com més de casa bona, més gallines. Estan massa acostumats a tenir-ho tot, a sentir-se segurs i calentons, a demanar i ser satisfets. Per això quan veuen encara que sigui de lluny qualsevol amenaça imaginària, s'aferren a les faldilles de la cangur (la mare està en una inauguració) i tremolen. Les petites empreses van quedar a Catalunya quan el procés d'Independència, les de casa bona, van optar per fugir.

Dues mil cinc-cents empreses, patrons i consells d'administració es van desentendre de les garrotades físiques, polítiques i jurídiques que patia Catalunya mentre reivindicava la seva independència. Ni tan sols van tenir la valentia de manifestar-se en contra. Van fugir i prou. Com les rates.

Ara, sembla que tornen. Poquet a poquet, passet a passet, agafats encara a la faldilla de seguretat que els dóna la cangur (la mare segueix inaugurant coses). És un procés normal en la canalla esquifida. No es desenganxen del poder (la cangur) fins que no es senten segurs del tot, emparats de confort i adults que facin foragitar el seu temor. La veritat és que són una caca de nens com ho són les empreses que ara tornen.

Malauradament les autoritats del país

els reben com a fills pròdigs. Celebren el seu retorn i els donen les gràcies. Potser econòmicament és el que cal fer, però un país, al que no el deixen ser país, hauria de tenir uns altres interessos. La dignitat no cotitza a Borsa però sí podria fer-ho entre la societat. Entitats com La Caixa o el Banc de Sabadell, reticents encara a retornar, seran rebuts amb fanfàrries oficials quan tornin cap el que era casa seva però la població els podria demostrar que Catalunya ja no és casa seva, que ells són fills del món de les finances, del podrit món de les finances. Segur que el poble no ho farà, però serà una llàstima.